

Academic Focus

มกราคม 2560

สารบัญ

บทนำ

ที่มาของคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College)

การแก้ไขปัญหาคณะผู้เลือกตั้งในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

ความหมายของคณะผู้เลือกตั้ง

(Electoral College)

วิธีการทำงานของคณะผู้เลือกตั้ง

ตารางแสดงผลการเลือกตั้งประธานาธิบดี

กรณีคะแนน electoral vote เหนือคะแนน
popular vote

แนวคิดทางเลือกอื่นแทนระบบคณะผู้เลือกตั้ง

การแก้ไขรัฐธรรมนูญในเรื่องคณะผู้เลือกตั้ง

บทสรุปและข้อเสนอแนะของผู้ศึกษา

บรรณานุกรม

ความสำคัญของคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College) ในการเลือกตั้ง ประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา

บทนำ

รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาตามมาตรา 2 ตอนที่ 1 วรรค 4 ได้กำหนดให้รัฐสภาอเมริกันเป็นผู้กำหนดวันเลือกตั้งประธานาธิบดี โดยรัฐสภาก็ได้กำหนดเอาวันอังคารแรกของเดือนพฤศจิกายนของทุก 4 ปี เป็นวันเลือกตั้งประธานาธิบดี มาตั้งแต่ ค.ศ. 1787 (พ.ศ. 2330) ปัจจุบันจำนวนทั้งสิ้น 50 มลรัฐโดยสภานิติบัญญัติแต่งตั้งคณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี (Electoral College) ขึ้น โดยมีข้อแม้ว่าบรรดาผู้เป็นคณะผู้เลือกตั้งนี้ ต้องไม่มีตำแหน่งทางการเมืองใด ๆ ทั้งสิ้น และทำหน้าที่เป็นคณะผู้เลือกตั้งเพียงครั้งเดียวทั้งหมดหน้าที่ไปโดยจำนวนของคณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีนั้นใช้เกณฑ์จากจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของมลรัฐนั้นบวกกับจำนวนสมาชิกวุฒิสภาที่มีอยู่ 2 คน กับทุกมลรัฐ ซึ่งรวมกันแล้วมลรัฐหนึ่ง จะมีคณะผู้เลือกตั้งอย่างน้อย 3 คน เพราะฉะนั้นแต่ละมลรัฐจึงมีคะแนนเสียงจากคณะผู้เลือกตั้งในจำนวนแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับพื้นที่ของมลรัฐที่มีความแตกต่างกันไปในแต่ละภูมิภาค

เอกสารวิชาการอิเล็กทรอนิกส์

สำนักวิชาการ

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

<http://www.parliament.go.th/library>

ส่วนปัจจัยในการคงอยู่ของระบบ Electoral College (โกวิท, 2559) ในทางประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาที่มีหลักฐานเชื่อถือได้ค่อนข้างมากต่อการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองสหรัฐอเมริกา โดยแบ่งเป็นสองส่วน ดังนี้

1. กรณีตามเอกสารผู้สนับสนุนการรวมกันขึ้นเป็นสหพันธ์ ฉบับที่ 68 เขียนโดย Alexander Hamilton ถือเป็น 1 ใน 7 คนที่เป็นบิดาผู้ก่อตั้งสหรัฐอเมริกา (founding fathers) อันประกอบด้วย

- 1.1 เบนจามิน แฟรงคลิน
- 1.2 จอร์จ วอชิงตัน
- 1.3 จอห์น แอดัมส์
- 1.4 ทอมัส เจฟเฟอร์สัน
- 1.5 จอห์น เจย์
- 1.6 เจมส์ แมดิสัน

โดยได้ลงนามคำประกาศอิสรภาพจากอังกฤษในช่วง ค.ศ. 1776 (พ.ศ. 2319) เอกสารดังกล่าวเขียนขึ้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม ค.ศ. 1788 (พ.ศ. 2331) ในหัวข้อเรื่องแบบของวิธีเลือกตั้งประธานาธิบดี (The Mode of Electing the President) โดยมีแนวคิดสนับสนุนหลัก Electoral College ดังนี้

1) การเลือกตั้งประธานาธิบดีทางอ้อมนั้นโดยหลักสหพันธรัฐ (republic) เป็นระบบที่สนับสนุนการเลือกตั้งประธานาธิบดี

2) เป็นการป้องกันบุคคลที่ไม่เหมาะสมด้วยหลายเหตุผลที่เข้าสู่ตำแหน่งประธานาธิบดี

2. เรื่องของการมีทาสของมลรัฐภาคใต้กับการไม่มีทาสของมลรัฐภาคเหนือในยุคสมัยก่อตั้งประเทศสหรัฐอเมริกานั้น มีการใช้แรงงานทาสผิวดำที่จับมาจากทวีปแอฟริกาเป็นจำนวนหลายล้านคน ซึ่งสัดส่วนของแรงงานทาสจำนวนมากจะอยู่ในมลรัฐภาคใต้ ด้วยเหตุปัจจัยทางภูมิอากาศและพื้นที่ทางการเกษตรขนาดใหญ่เพื่อปลูกใบยาสูบและฝ้ายที่มีราคาดี จำต้องใช้แรงงานทาสจำนวนมาก ส่วนบรรดามลรัฐภาคเหนือมีอากาศหนาวเย็น พื้นที่ไม่อำนวยในการทำเกษตรขนาดใหญ่ ประชาชนจึงประกอบอาชีพเกษตรกรรายย่อยและหัตถกรรมเป็นส่วนใหญ่ และจำนวนประชากรของมลรัฐทางภาคเหนือมีสัดส่วนมากกว่าประชากรทางมลรัฐภาคใต้ เหตุผลดังกล่าวทำให้การเลือกตั้งผู้แทนราษฎรโดยตรงจะทำให้มลรัฐทางภาคเหนือซึ่งมีประชากรมากกว่า ย่อมได้เปรียบมลรัฐทางภาคใต้อยู่ตลอดเวลา ดังนั้นการใช้ระบบ Electoral College จึงเป็นทางออกโดยมีการคำนวณจำนวนทาสของมลรัฐในภาคใต้เข้าไปกับจำนวนประชากรผิวขาวด้วย จึงได้มีการประนีประนอมกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาในมาตรา 1 ตอนที่ 2 วรรค 3¹ ว่า สัดส่วน

¹ ที่มา : U.S. Constitution, Article 1, Section 2, Clause 3 – Appointment of Representatives and taxes

Representatives and direct Taxes shall be apportioned among the several States which may be included within this Union, according to their respective Numbers, which shall be determined by adding to the whole Number of free Persons, including those bound to Service for a Term of Years, and excluding Indians not taxed, three fifths of all other Persons. The actual Enumeration shall be made within three Years after the first Meeting of the Congress of the United States, and within every subsequent Term of ten Years, in such Manner as they shall by Law direct. The Number of

ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการเก็บภาษีจกต้องกำหนดจากมลรัฐที่อยู่ในสหภาพ ดังนี้ คือ จากประชากรที่เป็นเสรีชนทั้งหมดบวกกับอัตราส่วนสามในห้าของบุคคลที่ถูกผูกพันที่จะต้องใช้แรงงานชดใช้ตามกำหนดเวลา ทั้งนี้ต้องไม่นับรวมพวกอินเดียแดง ด้วยเหตุดังกล่าวนั้น บุคคลที่ถูกผูกพันที่จะต้องใช้แรงงานชดใช้ตามกำหนดเวลา คือ ทาสผิวดำ เพราะทาสไม่มีสิทธิในการลงคะแนนเสียง โดยมลรัฐภาคใต้ขอเอาจำนวนทาส 5 คน นับคำนวณเป็นเสรีชนได้จำนวน 3 คน เพื่อให้มลรัฐทางภาคใต้จะได้สัดส่วนของผู้แทนราษฎรเพิ่มขึ้น โดยอาศัยจำนวนทาสทั้งหมด ที่ไม่มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงได้มีการบังคับใช้ระบบ Electoral College ไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา จะเห็นได้จากอัตราส่วนของผลคะแนนผู้รับคัดเลือกเป็นประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาที่ได้คะแนนจากคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College) ที่ได้มาจากมลรัฐทางภาคใต้หลาย ๆ ท่าน

นอกจากนี้ในรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาจะไม่มีการบัญญัติถึงพรรคการเมืองไว้ในรัฐธรรมนูญ โดยกำหนดการเลือกตั้งประธานาธิบดีด้วยวิธีใช้คณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College) เป็นการให้ประชาชนเลือกตั้งผู้ที่จะทำการเลือกตั้งประธานาธิบดีแทนตน และคณะผู้เลือกตั้งทั้งหมดต้องไม่มีตำแหน่งทางการเมือง และทำการหย่อนบัตรเลือกตั้งประธานาธิบดีได้เพียงครั้งเดียวก็จะหมดหน้าที่ จึงไม่มีอิทธิพลใด ๆ ทางการเมืองได้

ที่มาของคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College)

คณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College) เป็นระบบการเลือกประธานาธิบดีโดยทางอ้อม (โกวิท, 2551, น. 13) ผู้ร่างรัฐธรรมนูญเกรงว่าประชาชนชาวอเมริกันจะไม่มีควมรับผิดชอบเพียงพอที่จะทำการเลือกประธานาธิบดีเองได้ ดังนั้นจึงสร้างระบบคณะผู้เลือกตั้งขึ้นมา เพื่อให้บรรดาผู้เลือกตั้งจากแต่ละมลรัฐจะได้เดินทางมาร่วมประชุมกันพิจารณาวินิจฉัยเลือกประธานาธิบดี โดยที่แต่ละมลรัฐได้ใช้ระบบ a winner-take-all ในการเลือกคณะผู้เลือกตั้ง กล่าวคือ ถ้ารัฐใดได้รับคะแนนเสียงเลือกตั้งจำนวนมากพอ (plurality of votes) ก็ถือว่าได้รับคะแนนเสียงผู้เลือกตั้ง กล่าวคือทุกมลรัฐจะได้สมาชิกวุฒิสภาจำนวน 2 คน โดยไม่คำนึงถึงขนาดของมลรัฐ และทุก ๆ มลรัฐ รวมถึงกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. (District of Columbia) จะได้จำนวนผู้เลือกตั้ง 1 คนด้วย จะเห็นได้ว่ากรุงวอชิงตัน ดี.ซี. มีคณะผู้เลือกตั้งได้จำนวน 3 คน ส่วนมลรัฐอื่น ๆ ก็ดูสัดส่วนตามจำนวนประชากรที่แตกต่างกันไป

สำหรับการแก้ไขเกี่ยวกับคณะผู้เลือกตั้งในรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา มีจำนวน 1 ครั้ง ดังต่อไปนี้

- ในการแก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา ครั้งที่ 12² ได้มีการแก้ไขในส่วนของการเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี ได้มีการลงสัตยาบันเมื่อ ค.ศ. 1804 (พ.ศ. 2347)

Representatives shall not exceed one for every thirty Thousand, but each State shall have at Least one Representative; and until such enumeration shall be made, the State of New Hampshire shall be entitled to chuse three, Massachusetts eight, Rhode-Island and Providence Plantations one, Connecticut five, New-York six, New Jersey four, Pennsylvania eight, Delaware one, Maryland six, Virginia ten, North Carolina five, South Carolina five, and Georgia three.

² ที่มา : U.S. Constitution, Amendment XII

โดยมีรายละเอียดพอสังเขป ดังต่อไปนี้ (โกวิท, 2547, น. 41)

1. คณะผู้เลือกตั้งจะประชุมพร้อมกันในมลรัฐของตนเองและลงคะแนนเสียงเลือกประธานาธิบดีกับรองประธานาธิบดี ซึ่งคนหนึ่งทั้งสองตำแหน่งนี้จะต้องไม่อาศัยในมลรัฐเดียวกัน โดยให้ผู้เลือกตั้งแต่ละคนสามารถเลือกได้ 2 เสียง คือ การเลือกประธานาธิบดี และการเลือกรองประธานาธิบดี การลงคะแนนเสียงต้องกำหนดไว้ในบัตรลงคะแนนแต่ละใบว่าเลือกประธานาธิบดีใบหนึ่งและเลือกรองประธานาธิบดีอีกใบหนึ่ง

โดยการจัดสรรจำนวนผู้เลือกตั้งต่อพื้นที่นั้นอาศัยพื้นฐานของจำนวนประชากรโดยการสำรวจประชากรศาสตร์ทุก ๆ 10 ปี ปัจจุบันจำนวนคณะผู้เลือกตั้งทั้งหมด 538 คน แบ่งเทียบตามโครงสร้างของสภาองเกรส กล่าวคือ จำนวนวุฒิสภา 100 คน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำนวน 438 คน และกรูวอชิงตัน ดี.ซี. จำนวน 3 คน โดยจำนวนคณะผู้เลือกตั้งที่จะได้คะแนนเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีต้องมีจำนวน 270 คนขึ้นไป ดังมีรายละเอียดตามตารางที่ได้จากการสำรวจประชากร ในช่วง ค.ศ. 2004 (พ.ศ. 2547) ถึง ค.ศ. 2008 (พ.ศ. 2551) ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

The electors shall meet in their respective states and vote by ballot for President and Vice-President, one of whom, at least, shall not be an inhabitant of the same state with themselves; they shall name in their ballots the person voted for as President, and in distinct ballots the person voted for as Vice-President, and they shall make distinct lists of all persons voted for as President, and of all persons voted for as Vice-President, and of the number of votes for each, which lists they shall sign and certify, and transmit sealed to the seat of the government of the United States, directed to the President of the Senate;--The President of the Senate shall, in the presence of the Senate and House of Representatives, open all the certificates and the votes shall then be counted;--the person having the greatest number of votes for President, shall be the President, if such number be a majority of the whole number of Electors appointed; and if no person have such majority, then from the persons having the highest numbers not exceeding three on the list of those voted for as President, the House of Representatives shall choose immediately, by ballot, the President. But in choosing the President, the votes shall be taken by states, the representation from each state having one vote; a quorum for this purpose shall consist of a member or members from two-thirds of the states, and a majority of all the states shall be necessary to a choice. And if the House of Representatives shall not choose a President whenever the right of choice shall devolve upon them, before the fourth day of March next following, then the Vice-President shall act as President, as in the case of the death or other constitutional disability of the President. The person having the greatest number of votes as Vice-President, shall be the Vice-President, if such number be a majority of the whole number of electors appointed, and if no person have a majority, then from the two highest numbers on the list, the Senate shall choose the Vice-President; a quorum for the purpose shall consist of two-thirds of the whole number of Senators, and a majority of the whole number shall be necessary to a choice. But no person constitutionally ineligible to the office of President shall be eligible to that of Vice-President of the United States.

ตารางจำนวนสัดส่วนผู้เลือกตั้ง (Electors) ในแต่ละพื้นที่ทั่วประเทศสหรัฐอเมริกา ดังต่อไปนี้

มลรัฐ	จำนวนผู้เลือกตั้ง (คน)	มลรัฐ	จำนวนผู้เลือกตั้ง (คน)
Alabama	9	Missouri	11
Alaska	3	Montana	3
Arizona	10	Nebraska	5
Arkansas	6	Nevada	5
California	55	New Hampshire	4
Colorado	9	New Jersey	15
Connecticut	7	New Mexico	5
Delaware	3	New York	31
District of Columbia	3	North Carolina	15
Florida	27	North Dakota	3
Georgia	15	Ohio	20
Hawaii	4	Oklahoma	7
Idaho	4	Oregon	7
Illinois	21	Pennsylvania	21
Indiana	11	Rhode Island	4
Iowa	7	South Carolina	8
Kansas	6	South Dakota	3
Kentucky	8	Tennessee	11
Louisiana	9	Texas	34
Maine	4	Utah	5
Maryland	10	Vermont	3
Massachusetts	12	Virginia	13
Michigan	17	Washington	11
Minnesota	10	West Virginia	5
Mississippi	6	Wisconsin	10
		Wyoming	3

ที่มา : Electoral Vote Allocation, CRS Report for Congress, updated November 5, 2004.

2. เมื่อได้ผลการเลือกตั้งออกมาแล้วก็ให้คณะผู้เลือกตั้งลงนามรับรองและผนึกซองเพื่อส่งมอบต่อรัฐบาลสหรัฐโดยส่งถึงประธานวุฒิสภา ประธานวุฒิสภาเรียกประชุมทั้งวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรเพื่อเปิดและแจกนับคะแนนทั้งหมด

3. ผู้ที่ได้คะแนนมากที่สุดสำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีจะได้เป็นประธานาธิบดี แต่ต้องเป็นคะแนนเสียงข้างมาก หากไม่มีผู้ใดได้คะแนนเสียงข้างมากก็ให้สภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้เลือกประธานาธิบดีจากรายชื่อของผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดไม่เกิน 3 คน โดยให้ทุกมลรัฐมีคะแนนเสียงเพียงคะแนนเดียวเท่านั้น การลงคะแนนเสียงนั้นจะทำได้ก็ต่อเมื่อมีมลรัฐที่เข้าร่วมประชุมตั้งแต่สองในสามของจำนวนสมาชิกวุฒิสภาทั้งหมด และเลือกรองประธานาธิบดีโดยคะแนนเสียงข้างมาก

4. ถ้าสภาผู้แทนราษฎรไม่สามารถเลือกประธานาธิบดีได้จนกระทั่งวันที่ 4 ของเดือนมีนาคมก็ให้รองประธานาธิบดีปฏิบัติหน้าที่เป็นประธานาธิบดีเช่นในกรณีที่ประธานาธิบดีตายหรือปราศจากความสามารถตามรัฐธรรมนูญ

5. สำหรับผู้ที่ได้คะแนนเสียงมากที่สุดในตำแหน่งรองประธานาธิบดีและโดยคะแนนเสียงข้างมากก็เป็นรองประธานาธิบดี หากไม่มีผู้ใดได้รับคะแนนเสียงข้างมากก็ให้วุฒิสภาเลือกรองประธานาธิบดีจากรายชื่อของผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดสองคน องค์ประชุมในการเลือกตั้งนี้ต้องมีจำนวนตั้งแต่สองในสามของจำนวนสมาชิกวุฒิสภาทั้งหมดและเลือกรองประธานาธิบดีโดยคะแนนเสียงข้างมาก

6. บุคคลที่ไม่มีคุณสมบัติครบถ้วนในการเป็นประธานาธิบดีก็ย่อมไม่มีสิทธิที่จะได้เป็นรองประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกาด้วย

การแก้ปัญหาคณะผู้เลือกตั้งในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

ในรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาแต่เดิมไม่ได้กำหนดให้เมืองหลวงสามารถมีผู้เลือกตั้งได้ ดังนั้นจึงได้มีการแก้ไขในครั้งที่ 23³ โดยมีผลบังคับเป็นกฎหมายเมื่อ ค.ศ. 1961 (พ.ศ. 2504) ในเรื่องการใช้สิทธิการออกเสียงเพื่อเลือกตั้งประธานาธิบดีในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. โดยคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College) สักส่วนคณะผู้เลือกตั้งของกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. (Washington, D.C.) ชื่อทางการ คือ the District of Columbia ในจำนวน 3 คน โดยให้มลรัฐดังกล่าวเป็นที่ตั้งพิเศษ special federal district แต่ไม่มีสถานะเป็นมลรัฐ (state)

ปัจจุบันนี้รัฐดังกล่าวในทางรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาไม่ให้ถือว่าสถานะเป็นมลรัฐ (State) ด้วยเหตุนี้พลเมืองของมลรัฐดังกล่าวไม่ได้รับอนุญาตให้ลงคะแนนเลือกประธานาธิบดี ขณะเดียวกันก็ไม่ได้รับ

³ ที่มา : U.S. Constitution, Amendment XXIII – Presidential Vote For District of Columbia

The District constituting the seat of Government of the United States shall appoint in such manner as the Congress may direct:

A number of electors of President and Vice President equal to the whole number of Senators and Representatives in Congress to which the District would be entitled if it were a State, but in no event more than the least populous State; they shall be in addition to those appointed by the States, but they shall be considered, for the purposes of the election of President and Vice President, to be electors appointed by a State; and they shall meet in the District and perform such duties as provided by the twelfth article of amendment.

อนุญาตให้เลือกผู้แทนราษฎรในสภาองเกรสเช่นกัน โดยได้ส่งเพียงตัวแทน (delegate) เข้าไปในสภาองเกรสเพื่อเป็นตัวแทนของพลเมืองแบบ Non-voting members of the United States House of Representatives แต่ไม่สามารถออกเสียงในสภาองเกรสได้ ในขณะนี้สมาชิกอยู่ 6 แห่งคือ

1. มลรัฐวอชิงตัน (Washington, D.C.)
2. หมู่เกาะ Puerto Rico
3. หมู่เกาะ American Samoa
4. หมู่เกาะ Guam
5. หมู่เกาะ the Northern Mariana Islands
6. หมู่เกาะ the U.S. Virgin Islands

ความหมายของคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College)

คณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College) (ประพันธ์, 2555, น. 10) หมายถึงคณะบุคคลในจำนวนที่เท่ากับจำนวนของสมาชิกสภาองเกรส ทำหน้าที่ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี และรองประธานาธิบดีแทนประชาชน กล่าวคือประชาชนทำหน้าที่ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งผู้เลือกตั้ง (College of Elector) ในมลรัฐของตนเพื่อมาทำหน้าที่แทนตนในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี

ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยวิธีใช้คณะผู้เลือกตั้งนั้นผู้ร่างรัฐธรรมนูญ (U.S. Election Assistance Commission, 2554) ได้รับแนวคิดที่ว่าตำแหน่งบริหารที่มีความสำคัญ คือ ประธานาธิบดีนี้ กล่าวคือต้องการให้เห็นว่าตำแหน่งประธานาธิบดีนั้นต้องเป็นไปอย่างอิสระ แต่ก็ยังต้องถูกตรวจสอบ หากให้สภาองเกรสเลือกประธานาธิบดีโดยตรง ย่อมเห็นได้ว่าอำนาจของประธานาธิบดีจะถูกจำกัดลง ในแต่ละสมัยในการดำรงตำแหน่ง และตำแหน่งประธานาธิบดีจะกลายเป็นเครื่องมือของสภาองเกรสได้ อย่างไรก็ตามผู้ร่างมีความกังวลว่าประชาชนยังไม่มีความพร้อมเพียงพอที่จะทำการเลือกตั้งโดยตรง จึงได้กำหนดคณะผู้เลือกตั้งดังกล่าวขึ้นมา ถือเป็นแนวคิดตั้งแต่ ค.ศ. 1787 (พ.ศ. 2330) ตามรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา โดยการแก้ไขให้เกิดระบบคณะผู้เลือกตั้งมีผลตั้งแต่การเลือกตั้งหลัง ค.ศ. 1800 (พ.ศ. 2343) เป็นต้นมา ปัจจุบันมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 12 ถือเป็นกาแก้ไขครั้งสุดท้ายของระบบคณะผู้เลือกตั้ง จะเห็นได้ว่าตลอดระยะเวลาการเลือกตั้งประธานาธิบดีจำนวน 58 ครั้งจนถึงปัจจุบัน ก็ยังคงใช้วิธีการของคณะผู้เลือกตั้งในครั้งนั้นเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

ความหมายของ winner take-all (โกวิท, 2551, น. 14)

ระบบดังกล่าวเป็นการเลือกประธานาธิบดีจากผู้เลือกตั้ง (หลักการดังกล่าวไม่ใช้กับสองมลรัฐ คือ มลรัฐ Maine และมลรัฐ Nebraska โดยจัดสรรคะแนนของคณะผู้เลือกตั้งให้ตามคะแนนนิยม popular vote ที่ผู้สมัครเป็นประธานาธิบดีได้รับจากพลเมืองของรัฐของตน) ในมลรัฐอื่น ๆ นั้น ผู้สมัครคนใดได้รับคะแนนนิยมสูงสุดไม่ว่าจะสูงกว่าคู่แข่งก็ตาม กล่าวคือไม่ว่าจะได้คะแนนมากกว่า 50 คะแนนหรือ 50,000 คะแนนก็ตาม ก็จะได้คะแนนจากคณะผู้เลือกตั้งของรัฐนั้นไปครองทั้งหมด ผู้เลือกตั้งของมลรัฐนั้น ๆ ทุกคน

ก็จะลงคะแนนให้กับผู้สมัครคนนั้น ในบางครั้งหากผู้สมัครประธานาธิบดีบางคนได้คะแนนนิยม popular vote สูงกว่าคู่แข่ง แต่ในบางกรณีแม้จะได้คะแนนนิยม popular vote สูงในบางมลรัฐ แต่กลับพลาดตำแหน่งประธานาธิบดีเพราะแพ้คะแนนเสียงรวมทั้งหมดในคณะผู้เลือกตั้ง โดยได้คะแนนในคณะผู้เลือกตั้งทั้งหมดน้อยกว่า 270 เสียงลงไป

ข้อดี winner take-all (The US System: Winner-Take-All)

1. ระบบการบริหารงานของรัฐบาลมีความมั่นคงทางการเมือง
2. พรรคเสียงข้างน้อย (Radical minor parties) จำเป็นต้องแพ้การเลือกตั้ง
3. พรรคขนาดเล็ก (The small number of parties) เป็นโอกาสของการเป็นตัวเลือกของผู้เลือกตั้ง

ข้อเสีย winner take-all (The US System: Winner-Take-All)

1. ตัวแทนของประธานาธิบดีที่มีคะแนนเสียงไม่มากพอ อาจจะไม่ส่งผลดีต่อผู้เลือกตั้งในระบบ winner-take-all
2. นโยบายของตัวแทนประธานาธิบดีอาจส่งผลกระทบต่อ การลงคะแนนผู้เลือกตั้งให้แปรเปลี่ยนได้
3. ภาพสะท้อนบางส่วนเท่านั้นจากผู้เลือกตั้งได้สะท้อนไปถึงผู้ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี

วิธีการทำงานของคณะผู้เลือกตั้ง

คณะผู้เลือกตั้งมีวิธีการทำงาน พอสรุปได้ดังต่อไปนี้ (โกวิท, 2551, น. 13-14)

1. การจัดสรรคะแนนเสียงของผู้เลือกตั้ง

ประธานาธิบดีจะถูกเลือกตั้งโดยเสียงส่วนใหญ่ของบุคคลที่ทำหน้าที่เป็นผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี ซึ่งจำนวนผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีของแต่ละมลรัฐจะมีจำนวนเท่ากับจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรรวมกับจำนวนสมาชิกวุฒิสภาในสภาองเกรส ส่วนเขตที่ตั้งเมืองหลวงของสหรัฐอเมริกาคือกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. (the District of Columbia) ให้มีผู้เลือกตั้งได้ 3 คน ดังนั้น คณะผู้เลือกตั้งจึงมีจำนวน 538 คน (ที่มาจากจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมด 435 คน และจำนวนสมาชิกวุฒิสภาทั้งหมด 100 คน และจากจำนวนผู้เลือกตั้งจากกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ทั้งหมด 3 คน ด้วยเหตุนี้ผู้ที่ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ต้องได้รับคะแนนจากผู้เลือกตั้งอย่างน้อย 270 เสียง โดยไม่คำนึงถึงจำนวน Popular Vote ว่าจะมีคะแนนแตกต่างกันจำนวนเท่าใด
2. การเลือกประธานาธิบดีของผู้เลือกตั้ง

การเลือกตั้งระบบดังกล่าวจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ได้ยึดหลัก a winner take-all แต่หลักดังกล่าวก็ไม่ถูกต้องเสมอไป ดังที่ได้กล่าวในตารางข้างล่าง ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์การเลือกตั้งประธานาธิบดีในอดีตจนถึงปัจจุบัน ดังต่อไปนี้ (270towin and CNN, 2559)

ตารางแสดงผลการเลือกตั้งประธานาธิบดี กรณีคะแนน electoral vote เทียบคะแนน popular vote

ปีการเลือกตั้ง ประธานาธิบดีและรอง ประธานาธิบดี	คู่แข่งชั้น (พรรค)/ คะแนน Electoral vote/ คะแนนนิยม Popular vote	
วันที่ 7 พ.ย. ค.ศ. 1876 (พ.ศ. 2419)	Rutherford B. Hayes (Republican) Electoral vote: 185 Popular vote: 4,036,298	Samuel J. Tiden (Democratic) Electoral vote: 184 Popular vote: 4,300,590
วันที่ 6 พ.ย. ค.ศ. 1888 (พ.ศ. 2431)	Benjamin Harrison (Republican) Electoral vote: 233 Popular vote: 5,439,853	Grover Cleveland (Democratic) Electoral vote: 168 Popular vote: 5,540,309
วันที่ 7 พ.ย. ค.ศ. 2000 (พ.ศ. 2543)	George W. Bush (Republican) Electoral vote: 271 Popular vote: 50,456,062	Al Gore (Democratic) Electoral vote: 266 Popular vote: 50,996,582
วันที่ 8 พ.ย. ค.ศ. 2016 (พ.ศ. 2559)	Donald Trump (Republican) Electoral vote: 290 Popular vote: 62,139,188	Hilary Clinton (Democratic) Electoral vote: 232 Popular vote: 63,964,956

จากตารางที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่าแม้คู่แข่งจะมีคะแนนนิยมสูงกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง แต่เมื่อรวมคะแนน
คณะผู้เลือกตั้งที่สูงกว่าแล้ว จะเห็นว่าฝ่ายที่ได้คะแนนนิยมน้อยกว่าก็สามารถได้รับชัยชนะในการชิงตำแหน่ง
ประธานาธิบดีในหลาย ๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตจนถึงปัจจุบัน

3. การประชุมผู้ลงคะแนน

ในปีที่มีการเลือกตั้งประมาณวันที่ 15 ธันวาคม คณะผู้เลือกตั้งจะนัดประชุมกันที่เมืองหลวง
ของมลรัฐของตนเพื่อทำการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีอย่างเป็นทางการ จากนั้นบัตรลงคะแนนเสียง
เลือกตั้งทั้งหมดจะถูกผนึกและส่งไปยังประธานวุฒิสภาของสหรัฐ โดยให้รองประธานาธิบดีของสหรัฐ
เป็นประธานวุฒิสภาโดยตำแหน่ง ทำหน้าที่ดังกล่าวโดยปริยาย

4. การนับคะแนนเสียงของผู้เลือกตั้ง

การนับบัตรลงคะแนนเสียงเลือกตั้งนั้น จะมีการนับบัตรลงคะแนนเสียงเลือกตั้งต่อหน้า
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา ในสมัยประชุมของรัฐสภาในสมัยที่ถัดไป โดยเริ่มต้นประมาณ
ต้นเดือนมกราคมของปีถัดจากปีที่มีการเลือกตั้ง

5. การแก้ปัญหาในกรณีที่ไม่มีผู้ใดได้รับเสียงข้างมาก

เมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่มีผู้ใดในจำนวนผู้สมัครรับเลือกตั้งคนใดคนหนึ่งได้รับคะแนนเสียงข้างมาก จากคณะผู้เลือกตั้ง โดยสภาผู้แทนราษฎร จะทำหน้าที่ในการเลือกเอาผู้ที่ได้ลำดับแรก 3 อันดับ จากผู้ที่ได้รับ คะแนนเสียงสูงสุด มาพิจารณาเพื่อเลือกเป็นประธานาธิบดีคนต่อไป

แนวคิดทางเลือกอื่นแทนระบบคณะเลือกตั้ง (Thomas, 2552)

ใน ค.ศ. 1977 (พ.ศ. 2520) ได้มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกลุ่มหนึ่ง เคลื่อนไหวโดยให้เกิดแนวคิด การเลือกตั้งโดยตรง (direct election) ถือเป็นรูปแบบไม่เป็นกฎหมาย (non-constitutional option) เรียกว่า แนวคิด the National Popular Vote (NPV) โดยแนวคิดดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 2001 (พ.ศ. 2544) โดยนักวิชาการสองท่านเป็นพี่น้องกัน ชื่อ Mr. Akhil Reed Amar ปัจจุบันเป็นอาจารย์สอนกฎหมายที่ Yale Law School ส่วน Mr. Vikram David Amar ปัจจุบันเป็นอาจารย์สอนกฎหมายที่ U.C. Hastings College of Law

ปัจจุบันนี้สภาองเกรสใช้แนวคิดดังกล่าวให้เป็นรูปธรรม โดยได้มีการแต่งตั้งสภาที่ปรึกษา National Popular Vote (National Popular Vote's Advisory Board ประกอบไปด้วยหลายท่านที่มี ชื่อเสียง เช่น former Senators Jake Gern, Birch Bayh และ David Durenberger, เป็นต้น

แนวคิดดังกล่าวถือเป็นทางเลือกหนึ่งที่ไม่ใช่ระบบคณะผู้เลือกตั้ง (electoral college system) แต่ต้องอาศัยการยอมรับโดยแต่ละมลรัฐ โดยแนวคิดนี้จะมีผลเป็นรูปธรรมต้องอาศัยจำนวนมลรัฐต้องให้การ ยอมรับด้วยคะแนน electoral votes มากกว่า 270 เสียง

ระยะเวลาตั้งแต่ ค.ศ. 2009 (พ.ศ. 2552) จนถึง ค.ศ. 2013 (พ.ศ. 2556) จำนวนมลรัฐที่ให้ ความเห็นชอบมากถึง 11 มลรัฐ ด้วยคะแนนรวม electoral votes เท่ากับ 165 เสียง ประมาณร้อยละ 61 ของจำนวน electoral votes ที่ต้องได้ผลในทางกฎหมายคือ 270 เสียง ดังนี้คือ

1. Hawaii
2. Illinois
3. Maryland
4. New Jersey
5. Washington
6. Rhode Island
7. Vermont
8. District of Columbia
9. Massachusetts
10. New York
11. California

จะเห็นได้ว่าคะแนนที่ได้รับมานั้นมีแนวโน้มที่ดีขึ้น ส่งผลสะท้อนให้เห็นว่าในหลายมลรัฐ ได้ยอมรับแนวคิดดังกล่าวมากขึ้นสามารถผลักดันให้เป็นร่างกฎหมายเพื่อทดแทนระบบ electoral college

ได้ ทั้งนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงการแก้ไขรัฐธรรมนูญที่ยากต่อการแก้ไขในส่วนของ Electoral college นี้แต่ก็ถือว่าเป็นรูปแบบแนวคิดที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการลงคะแนนเลือกประธานาธิบดีที่เป็นสิ่งที่ท้าทายสำหรับชาวอเมริกันทั้งในปัจจุบันและในอนาคต โดยได้มีการแบ่งแนวคิดของระบบคณะผู้เลือกตั้งเป็น 3 แนวทางดังต่อไปนี้

1. The Automatic Plan แผนดังกล่าวต้องการให้คณะผู้เลือกตั้งทั้งหมดต้องมีการเลือกโดยจากตัวแทนรัฐเป็นการเลือกตั้งทางอ้อม โดยคะแนนเสียงที่ได้รับต้องเพียงพอในรัฐนั้น ๆ เพื่อต้องการไม่ให้มีจำนวนผู้เลือกตั้งมีคะแนนเสียงมาก โดยใช้ระบบ winner-take-all หรือการเลือกตั้งแบบ general ticket คือเป็นการเลือกตัวแทนในการทำหน้าที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เคยใช้ตั้งแต่ ค.ศ. 1789 (พ.ศ. 2332) จนถึง ค.ศ. 1971 (พ.ศ. 2514) โดยได้เคยใช้ในจำนวน 48 มลรัฐรวมทั้งมลรัฐวอชิงตัน ดี.ซี. เป็นการรักษาระดับระหว่างรัฐบาลกลาง (federal) และอำนาจรัฐ (state power) ระหว่างมลรัฐที่มีความแตกต่างกันตามภูมิศาสตร์ โดยระบบดังกล่าวจะรักษาความสมดุลระหว่างอำนาจสหพันธรัฐ (federal) และอำนาจมลรัฐ (state power) รวมไปถึงให้ความเท่าเทียมระหว่างมลรัฐที่มีขนาดใหญ่และขนาดเล็ก เพื่อต้องการขจัดเงื่อนไขการเลือกตั้งแบบไม่เลือกใครเลย (Faithless electors) โดยระบบดังกล่าวยังคงสนับสนุนให้เกิดการเลือกตั้งระบบพรรคใหญ่สองพรรค และสนับสนุนการเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยใช้ระบบ electoral vote แม้จะได้คะแนนน้อยกว่าคะแนนนิยม popular votes

2. The District Plan เป็นรูปแบบที่นำเสนอมาจากการจัดสรรคณะผู้เลือกตั้งตามภูมิภาค จุดประสงค์เพื่อต้องการลดบทบาทสำนักงานผู้เลือกตั้ง the office of presidential elector โดยให้มีคะแนน 1 เสียงจากผู้ชนะการเลือกตั้งแต่ละท้องถิ่น (presidential election district) โดยคะแนนเสียงผู้เลือกตั้งจำนวน 2 เสียงจากแต่ละมลรัฐตามรัฐธรรมนูญได้สะท้อนถึงคะแนนที่ได้มาจากวุฒิสภา รูปแบบดังกล่าวมีความแม่นยำสะท้อนให้เห็นถึงคะแนนนิยมในการเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีมากกว่าในระบบ winner-take-all หรือในแผน The Automatic Plan ที่กล่าวมาด้วย เป็นการหยังเสียงที่เกิดขึ้นจริงของแต่ละมลรัฐ เช่น ระหว่าง New York กับ the New York City metropolitan area หรือ northern California กับ the Los Angeles และ San Francisco metropolitan areas เป็นต้น

รูปแบบดังกล่าวยังคงรักษาระบบการเลือกตั้งประธานาธิบดีทางอ้อมในการเลือกประธานาธิบดี และยังคงระบบการเลือกตั้งพรรคใหญ่ 2 พรรค แต่อาศัยการเลือกตั้งในพื้นที่แคบลงที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นนั้น ๆ เป็นการแบ่งเขตเลือกตั้ง (gerrymandering) เพื่อให้ได้ประโยชน์ในการเลือกตั้งประธานาธิบดี

3. The Proportional Plan เป็นรูปแบบแผนให้ได้สัดส่วน เป็นการใช้ระบบ electoral votes ในแต่ละมลรัฐโดยคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ตามการเลือกระบบตัวแทน general ticket หรือที่เรียกว่า strict เป็นการแบ่งสัดส่วนให้เล็กลงในอัตรา 1,000 ต่อ 1 เสียง โดยอาศัยจุดทศนิยม 3 จุด ที่เรียกว่า rounded รูปแบบดังกล่าวเหมือนกับสองรูปแบบที่กล่าวมาเป็นการเลือกตั้งประธานาธิบดีทางอ้อมแต่มีลักษณะที่ไม่เป็นประชาธิปไตยเมื่อเทียบกับการเลือกตั้งโดยตรง โดยรูปแบบนี้สามารถแก้ปัญหาในระบบ electoral college เมื่อคู่แข่งกันมีคะแนนใกล้เคียงกันมาก

กรณีที่เกิดขึ้นในมลรัฐ Colorado ได้มีความพยายามที่แก้ไขการเลือกตั้งในครั้งที่ 36 เมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน ค.ศ. 2004 (พ.ศ. 2547) เพื่อให้เกิดการใช้ระบบ proportional system ในมลรัฐแต่ก็ได้คะแนนเสียงเพียงร้อยละ 34.10 โดยได้คงระบบ winner-take-all ได้คะแนนเสียงถึงร้อยละ 65.90

การแก้ไขรัฐธรรมนูญในเรื่องคณะผู้เลือกตั้ง (lawanddemocracy, 2016)

การเลือกตั้งทางอ้อมเพื่อให้ได้ตำแหน่งประธานาธิบดีนั้น ได้มีความพยายามที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญโดยพยายามให้แก้กฎหมายดังกล่าวให้ใช้คะแนนนิยม popular vote ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยตรง คือการที่ประชาชนมาลงคะแนนเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีในวันก่อนเลือกประธานาธิบดีโดยปราศจากขั้นตอนของคณะผู้เลือกตั้งดังกล่าวนั้น เพื่อต้องการให้ได้สะท้อนถึงจำนวนคะแนนที่แท้จริงของประชาชนในมลรัฐต่อการเลือกตั้งในตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี

การแก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกานั้นมีข้อจำกัดหลายประการ กล่าวคือการแก้ไขเพื่อเปลี่ยนแปลงระบบดังกล่าวต้องได้รับความเห็นชอบจากทุกมลรัฐในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา 5 แห่งรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดแนวการแก้ไขไว้ 2 ประการดังต่อไปนี้

1. การแก้ไขต้องผ่านสภาองเกรส (Congress) ในจำนวน 2 ใน 3 ของทั้งสองสภา ในการแก้ไขเปลี่ยนแปลง
2. ต้องได้รับการเห็นชอบ (vote) ในจำนวน 3 ใน 4 ของของสภาแห่งรัฐ (The State Legislatures) นั่นก็คือทั้งสองสภา

จะเห็นได้ว่าการแก้ไขดังกล่าวเป็นเรื่องที่ยากลำบาก เนื่องจากต้องให้เกือบทุกมลรัฐในสหรัฐอเมริกาให้ความยินยอมซึ่งแต่ละมลรัฐก็มีความคิดเห็นทางการเมืองที่แตกต่างกันอยู่มาก เนื่องจากขนาดของรัฐที่เป็นองค์ประกอบที่มีผลอย่างมากในการตัดสินใจการแก้ไขเปลี่ยนแปลงประเด็นที่มีความละเอียดอ่อนในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ

บทสรุปและข้อเสนอแนะของผู้ศึกษา

ความสำคัญของคณะผู้เลือกตั้ง ถือเป็นการทำหน้าที่ในฐานะที่เป็นตัวแทนในการเลือกตั้งทางอ้อมเพื่อให้ได้ตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกานั้นว่าเป็นหลักการที่ใช้กันมานานแล้ว และหลักการดังกล่าวก็คงเป็นอยู่จนถึงปัจจุบันแม้สถานการณ์การเมืองของสหรัฐอเมริกาจะมีความแตกต่างจากการเมืองในอดีต แต่รูปแบบของการได้มาซึ่งอำนาจบริหาร คือ ตำแหน่งประธานาธิบดีนั้นถือว่ามีสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่อย่างไรให้เกิดความเป็นกลางทางการเมืองและอย่างไรให้เกิดความเป็นอิสระของตำแหน่งดังกล่าว ภายใต้อำนาจที่แบ่งแยกกันอย่างชัดเจน คือ อำนาจทางบริหาร อำนาจทางนิติบัญญัติ และอำนาจทางตุลาการ

ในรอบหลายปีที่ผ่านมาได้มีความท้าทายหลักการดังกล่าวตลอดเวลา เป็นบทพิสูจน์ถึงการใช่วิธีการของคณะผู้เลือกตั้งในการเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี ประกอบกับการแก้ไขในประเด็นดังกล่าวต้องอาศัยจำนวนสมาชิกสภาองเกรสถึง 3 ใน 4 ซึ่งเป็นการแก้ไขในส่วนนี้ค่อนข้างยากมาก ประกอบกับเห็นได้ว่าการทำงานของคณะผู้เลือกตั้งดังกล่าวยังคงมีการทำงานที่มีประสิทธิภาพและมีประโยชน์ใน

การคัดสรรบุคคลที่เหมาะสมกับตำแหน่งที่มีความสำคัญและมีบทบาทอย่างมากในการทำหน้าที่ในการเลือกตำแหน่งทั้งสองคือ ตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี ถือเป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญในการบริหารงานภายในประเทศและการบริหารงานในด้านระหว่างประเทศ โดยประเทศอื่น ๆ ทั่วโลกต่างก็ยังคงให้ความสำคัญกับการเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาอย่างต่อเนื่อง เพราะการเข้าสู่ตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีของประเทศสหรัฐอเมริกาถือว่ามีบทบาทสำคัญอย่างมากในการกำหนดทิศทางนโยบายทางการเมืองระหว่างประเทศ ตลอดจนเวทีด้านการค้า การลงทุนในระหว่างประเทศ ทั้งในปัจจุบันและในอนาคตต่อไป

จัดทำโดย

นายยุทธพงศ์ ปิ่นอนงค์

นิติกรชำนาญการพิเศษ

กลุ่มงานบริการวิชาการ 1 สำนักวิชาการ

โทร 0 2244 2060 โทรสาร 0 2244 2058

Email : sapagroup01@gmail.com

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

โกวิท วงศ์สุรวัฒน์. (2547). การแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ : วิธีชำระรักษารัฐธรรมนูญบทเรียนจากอเมริกา.

วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, น. 36-51.

_____. (2551). การเมืองอเมริกันว่าด้วยการเลือกตั้งประธานาธิบดี American Presidential Election. วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, น. 1-16.

_____. (2559). ทำไมสหรัฐอเมริกาจึงเลือกใช้ระบบคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College) เลือกตั้งประธานาธิบดี. สืบค้น 29 พฤศจิกายน 2559 จาก <http://www.matichon.co.th/news/368199>

_____. (2559). ความลับของการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา. สืบค้น 29 พฤศจิกายน 2559 จาก <http://www.matichon.co.th/category/columnists>

Voice of America. (2016). เกร็ดความรู้เรื่อง การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ “Electoral Vote” คืออะไร? สำคัญอย่างไร? สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2559 จาก <http://www.voathai.com/a/us-presidential-election-electoral-votes/3585089.html>

ภาษาต่างประเทศ

CNN politics. (2016). **2016 election results**. สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2559 จาก <http://edition.cnn.com/election/results>

Historical Presidential Elections. (2016). **United States presidential election, 1876**. สืบค้น 29 พฤศจิกายน 2559 จาก <http://www.270towin.com/historical-presidential-elections/>

Historical Presidential Elections. (2016). **United States presidential election, 1888**. สืบค้น 29 พฤศจิกายน 2559 จาก <http://www.270towin.com/historical-presidential-elections/>

Historical Presidential Elections. (2016). **United States presidential election, 2000**. สืบค้น 29 พฤศจิกายน 2559 จาก <http://www.270towin.com/historical-presidential-elections/>

National Popular Vote. (2016). **Agreement Among the States to Elect the President by National Popular Vote**. สืบค้น 7 ธันวาคม 2559 จาก <http://www.nationalpopularvote.com/written-explannation>

Thomas H. Neale. (2009). **Electoral College Reform: 111th Congress Proposals and Other Current Developments**. สืบค้น 29 พฤศจิกายน 2559 จาก https://digital.library.unt.edu/ark:/67531/metadc626988/m1/1/high_res_d/R40895_2009Nov04.pdf

Thomas H. Neale. (2016). **The Article V Convention to Propose Constitutional Amendments: Contemporary Issues for Congress**. สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2559 จาก <https://www.fas.org/sgp/crs/misc/R42589.pdf>

- U.S. Election Assistance Commission. (2011). **The Electoral College**. สืบค้น 29 พฤศจิกายน 2559
จาก [https://www.eac.gov/assets/1/Documents/The%20Electoral%20College%20\(Jan.%202011\).pdf](https://www.eac.gov/assets/1/Documents/The%20Electoral%20College%20(Jan.%202011).pdf)
- Who elects the president? Understanding the Electoral College. (2016). **A More Perfect Union: Teaching the U.S. Constitution 2008**. สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2559
จาก <http://www.lawanddemocracy.org/pdffiles/whoelectsthepresident.pdf>
- William C. Kimberling: (1992). **The Electoral College**. สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2559
จาก http://fec.gov/pdf/elec_coll.pdf
- Youtube. (2016). **Introduction: What it is – Why It’s Needed**. สืบค้น 12 ธันวาคม 2559
จาก <http://www.youtube.com/user/nationalpopularvote>